

Cerdanya: tan lluny, tan a prop

Encara que seguim sense túnel de Toses, caldria que anéssim més sovint a tan familiar meravella

Els gironins contemporanis (de capital i comarques) tenim una tendència gairebé addictiva i monogràfica pel mar quan fem festa o vacances. A Figueres han mirat molt sempre cap a Roses, els d'Olot tenen més varietat de costums però els agrada molt Platja d'Aro. A Girona, quan jo era petit, la gent mantenia les tradicions familiars: Sant Feliu de Guíxols, altres a Lloret o fins i tot a Cadaqués. Fins que, en una ostentació de creativitat, acabaren tots a Sant Antoni de Calonge. Quan aquest estiu vaig fer la Costa Brava a peu, un vespre d'agost, no hi havia manera d'avançar pel seu passeig. Només feia que saludar. Semblava la Rambla un dia de Fires! Un bon lloc, en definitiva, per a una aventura amorosa discreta.

Certament hi ha molta gent que a l'hivern és partidària d'esquiar quan hi ha neu o aquells que gaudeixen d'un bon dia d'excursió a les meravelloses rutes interiors. Tot això està molt bé. Però cada cop menys gent t'explica que practica un estiu tranquil a Banyoles, Puigcerdà, Arbúcies, Sant Hilari Sacalm o Camprodon. La vida tranquil·la ens angoixa. No tenim remei. Recordo quan Agustí Constans, corresponsal del diari a Sant Feliu de Pallerols, publicava, al voltant de la Mare de Déu d'agost, una crònica sobre el tradicional partit de futbol entre els joves de la localitat «y una selecció de la colonia de veraneantes barceloneses». Hi havia estralls. Els joves locals es posaven al dia i cobraven les factures pendents.

Com que sempre he sentit una certa identitat nacional gironina (va tan malament la cosa que igual al final només ens queda això), admeto els meus problemes de consciència perquè mai vaig a la Cerdanya. Per això, quan la dinàmica secció femenina de la meva família va proposar una excursió de cap de setmana a la Cerdanya m'hi vaig apuntar. El dijous havia nevat, tot era blanc, però també era lluminós, ni un núvol. La millor ruta és l'Eix transversal; passat Vic et desvies cap a Prats de Lluçanès i acabes a Gironella; després amunt cap a Berga i el túnel. Aquesta ruta et permet algunes opcions interessants. Un gran dinar de tòfona a Els Casals de Sagàs, amb estrella Michelin però també al molt més econòmic (ploro en recordar-ho) Hostal del Collet a Sant Agustí de Lluçanès. Jo volia un esmorzar de dolç. Em vaig aturar al Forn Pera?ta per cruspirm-me una de les seves increïbles coques de sucre. El seu propietari, el senyor Franquesa, és un gran afeccionat al futbol, sol anar a veure el Girona i s'ha fet amic d'en Pablo Machín.

Quan creues el túnel del Cadí tens una sensació que als gironins s'ens va robar la cartera quan, a principis dels vuitanta, es va descartar el projecte del túnel de Toses en favor només de l'opció més directa amb Barcelona, l'eix del Llobregat. Cada tres o quatre anys als pressupostos generals de l'Estat apareixen uns diners per redactar el projecte, torna la il·lusió però al final tot queda en un no res. El túnel, certament, ha donat molta vida a la Cerdanya: el seu creixement turístic, urbanístic i de serveis és extraordinari. Abans només hi havien poques alternatives de transport per carretera. La principal, la collada de Toses, inacabable ruta de la meva infantesa quan anàvem a tocar neu o a a menjar trinxat a l'Hotel Llivia, amb aquella estranya sensació d'entrar i sortir de França per arribar-hi. Hi havia altres opcions pitjors. Un cop, tornant feliç de fer uns dies de setembre a Can Borrell de Meranges, quan la Lola Pjoan et donava aquells macarrons, la brandada o el civet inoblidables i a les nou del matí en Jaume Guillen et despertava sí o sí posant a la megafonia de l'hotel enregistraments d'ocellets, vaig anar per Castellar de n'Hug. Horrible! Es l'únic cop que m'he marejat conduint, no de passatger!

El decret de divisió provincial feta pel Ministre de Foment Javier de Burgos al 1833 és el text legislatiu de menys rang que més ha influït al país. Dividia la Cerdanya entre les províncies de Lleida i Girona. Hi ha curioses tesis del perquè fou així, alguna literalment per temes personals. Durant el segon tripartit, el del President Montilla, quan no va tirar endavant la divisió en vegueries que impulsava la Generalitat, el llavors conseller de Governació, Jordi Ausàs (antic alcalde de la Seu d'Urgell per ERC després empurat, mai millor dit, perquè el van condemnar

per contraban de tabac amb Andorra), va proposar (afortunadament sense èxit) al govern de Madrid annexionar els municipis de la Cerdanya gironina a la província de Lleida. Superat l'ensurt, la Cerdanya gironina ens espera.

Font del document:

http://www.diaridegirona.cat/ultima-dia/2018/02/18/cerdanya-tan-lluny-tan-prop/896658.html?utm_source=rss